

Joittenkin uskovien mielestä tämä kysymys ei millään tavalla kosketa aikaamme. Se ei ole vielä ajankohtainen. Toiset, jopa teologitkin, ajattelevat tosissaan, että elämme jo tuhatvuotisen valtakunnan aikaa: nyt julistetaan syntejä anteeksi ja ihmisillä on mahdollisuus pelastua - ja kirkolla menee hyvin.

Aivan oma näkökulmansa on siinä, että aikamme on muokannut käytännössä evankeliumin siten, että annetaan vaikutelma tuhatvuotisen valtakunnan läsnäolosta.

Mitä Raamattu kertoo tuhatvuotisesta valtakunnasta? Aluksi on syytä mainita, että **saatana on sidottu**, [Ilm.20:1, 2](#). Onko tänään saatana sidottu? Kyllä hänet on monella tapaa eliminoitu, poistettu näyttämöltä. Maallinen yhteiskunta ei ole koskaan noteerannut sen olemassaoloa, mutta tänään kirkossakaan ei kuulla usein mainittavan tätä vaikutusvaltaista mahtitekijää. Pahuutta ja epäkohtia on, se myönnetään, mutta niiden selitetään johtuvan perintötekijöistä, kasvatuksesta, yhteiskunnan rakenteista jne., - ja lääkkeet ovat sen mukaiset. "Ihminen itse on pohjimmaltaan hyvä." Kirkkokin on saatu samaan kuoroon veisaamaan ihmisen hyvyydestä: "*Ei paha ole kenkään ihminen, vaan toinen on heikompi toista.*" Ei uskota persoonalliseen pahaan. Joka on hiemankin syvemmin paneutunut Raamattuun, ei voi yhtyä näkemykseen saatanan sitomisesta ajassamme. Päinvastoin on aivan ilmeistä, että elämme lopun ajassa, josta Raamattu sanoo: "*Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!*" ([Ilm.12:12](#)).

Tuhatvuotisessa valtakunnassa **Kristus hallitsee**, [Ilm.20:6](#). Kun persoonallinen paha kielletään, on itsestään selvää, että katsotaan Jumalan ja Kristuksen hallitsevan. Kirkossa asia on konkretisoitunut viimeisen puolen vuoden aikana, kun luterilaisenkin kirkon johtoon on työntynyt paavi, **Kristuksen sijainen** joukkoineen. Samoin Suomessa on vallalla pitkälti Rooman mallin mukainen hengellisen ja maallisen regimentin sekoittaminen, jonka avulla on luotu harhakuva Kristuksen hallinnasta koko yhteiskunnassa.

Tuhatvuotinen valtakunta on **rauhan valtakunta**, [Jes.2:4](#). Rauhaan pyrkiminen ilmenee nyky maailmassa voimakkaana. Sodanuhka pyritään täysin poistamaan. Kirkkokuntien välillä pyritään määrätietoisesti sovintoon; eteen hahmottuu yksi suuri, maailmankirkko. **Rauhan julistus** hallitsee teologiensa saarnoja. He julistavat rauhaa kaikille suomalaisille. Raamattu sanoo: "*He parantavat minun kansani vamma kepeästi, sanoen: 'Rauha, rauha!' vaikka rauhaa ei ole*" [Jer.6:14](#)). "*He vievät minun kansani harhaan, sanoen: 'rauha!', vaikka ei rauhaa ole, ja katso, koska he, kun kansa rakentaa seinän, valkaisevat sen kalkilla*" ([Hes.13:10](#)). Kirkon teologit eivät kutsu ihmisiä parannukseen, vaan vanhurskauttavat jokaisen suomalaisen omaan suruttomuuteensa. Kirkko ei vaadi ihmisiltä kääntymistä ja elämän muutosta, vaan tyytyy myötäjuoksijana helpottamaan ihmisten ajallista elämää. Nyt tarvittaisiin Suomessakin kipeästi niitä, jotka "häiritsevät kaupungin rauhaa", [Apt.16:20](#). Suomalaiset tiedotusvälineet ovat tulvillaan em. väärää rauhanjulistusta. Antinomismi (lain kumoaminen) on hapattanut koko luterilaisen kirkon.

Vielä tuhatvuotisen valtakunnan ominaisuuteen kuuluu kaikkien kansalaisten uskovaisuus: "*maa on täynnä Herran tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren*" ([Jes.11:9](#)). Suomalaiset on perinteisesti kristityn kansan maineessa. Suomi on kristillinen "aina Hangosta Petsamoon!" Kirkko on luonut tämän illuusion ja kansankirkon intresseihin kuuluu sen voimassapitäminen. Kaikki kastetut ovat kristittyjä. Saarnamiehet, jotka vanhakantaisesti opettavat kahdesta tiestä ja kahdesta päämäärästä, ovat kirkolle ongelma - tosin nämä saarnaajat muodostavat häviävän pienen ryhmän. Eduskunnassa uskovat kansanedustajat ja - varsinkin valtiopäivien avajaisissa ja päättäjäsissä - piispat jakavat kristillisiä neuvoja kuten Jumalan kansalle ainakin. Samanaikaisesti raamatullista evankeliumia pantataan! Seurakuntavaaleissa poliitikot noteerataan täysivaltaisiksi uskoviksi ja seurakunnan jäseniksi. Kirkko on onnistunut tekemään Suomen kansasta yhtenäisen "Jumalan lasten suuren perheen" - se on todellinen saavutus! Tosin Jeesus puhuu Jumalan lapsista ja perkeleen lapsista ([Joh.8:42-44](#)), mutta kirkkomme ansioihin on luettava myös se, että se on onnistunut hävittämään jälkimmäisen ryhmän sukupuuttoon suomalaisesta kansankirkostamme. Voimme yhtyä uskontunnustukseen uuden virren sanoilla: "**Hän on Isä jokaisen**" (virsi 503).

Vielä tuhatvuotiseen valtakuntaan sisältyy ominaisuus "*susi asuu karitsan kanssa*" ([Jes.11:6](#)). Eläinkunnassa tämä ei ainakaan suomalaisella maaperällä ole toteutunut, mutta kirkossa kylläkin lampaat ja sudet ovat menneet

pahan kerran sekaisin. Lampaat ovat niitä, jotka "seuraavat häntä (Jeesusta) ja tuntevat hänen äänensä", [Joh.10:4](#). Luther sanoo: "Sillä tietäähän, Jumalan kiitos, seitsenvuotias lapsi, mikä seurakunta on, nimittäin pyhät ja uskovaiset ja ne karitsaiset, jotka kuulevat Paimenensa ääntä." Paavali ennusti, että hänen kuolemansa jälkeen tulee paimenia, jotka eivät lainkaan ole paimenia, vaan "susia": "Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä" ([Apt.20:29](#)).

"Paimentaessaan" laumaansa susipaimen hajoittaa sen: "Sillä paimenet olivat järjettömät eivätkä etsineet Herraa; sentähden he eivät menestyneet, vaan koko heidän laumansa hajoitettiin" ([Jer.10:21](#)). Ulkonaisesti voidaan katsoa, että Herran lauma on tänään yhtenäisempi kuin koskaan. Rooman kanssa on saatu sopimus aikaan ja samanaikaisesti Suomen ev.lut.kirkko käy intensiivisiä neuvotteluja vapaiden suuntien kanssa yhteyden palauttamiseksi suomalaiselle maaperälle. Herran lauma ei ole lainkaan ilahtunut näistä tuloksista ja neuvotteluista. Suomen viime vuosien hengelliset johtajat ovat tehokkaasti hajoittaneet Herran laumaa. Se on rikkinaisempi kuin ehkä koskaan. Se on ajettu johonkin syrjäiseen loukkoon saatesanoilla: "ole hiljaa!" Jotkut ovat tulleet vakuuttuneiksi, ettei olla lainkaan Herran lauman kanssa tekemisissä (susia vilisee arveluttavan paljon!). He ovat lähteneet kirkosta. Heitä on sanottu "käpykaartilaisiksi". On vedottu mm. Jeesuksen sanaan: "Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee" ([Joh.10:12](#)).

Niinpä niin, mutta entäpä jos lammastarhan ovi on ollut jo kauan auki susien vapaasti mennä ja tulla? Entäpä jos tämän seurauksena susien määrä lammastarhassa jopa ylittää lampaiden määrän? Emmehän tällöin ole tekemisissä enää "lammas- vaan susitarhan" kanssa!. Eikö tällöin jo maalaisjärkikin sano, että olisi uuden tarhan perustamisen paikka, jossa sudet eivät riehuisi mielin määrin. Jotkut uskovat ovat ratkaisseet tilanteen siten, että alistuvat kohtaloonsa; he anovat vain lupaa kyyhöttää jossakin susitarhan kulmauksessa.

Jopa hengelliset peruskäsitteet ovat menneet ajassamme sekaisin. Raamatullisesta ja luterilaisesta käsitteestä seurakunnasta pyhien yhteisönä on luovuttu ja siirretty "syntisten yhteisöön". Samoin on käytännössä Kristuksen lammastarha muuttunut susitarhaksi, jossa uskovat Herran omat turhaan etsivät ymmärtämystä, ravintoa ja suojaa. He ovat lainsuojattomia. Lammastarha, joka susia suosii ja suojaa, ei ole enää mikään lammastarha. Teologeilla on ollut melkoinen todistustaakka heidän yrittäessään vakuutella, että kaikesta huolimatta olemme edelleen lammastarhan kanssa tekemisissä. Valitettavan monet ovat tähän mennessä tämän uskoneetkin. Näillä kirkonmiehillä näyttää riittävän sisua ja valmiutta taistellessaan "isien kirkon puolesta" uhrata laumansa viimeinenkin karitsa suden kitaan. Jos ja kun sudet valtaavat lammastarhan, se on Raamatun mukaan merkki siitä, että paimenena on **palkkalainen, joka ei välitä lampaista**, [Joh.10:13](#).

Eero Junkkaala kirjoitti Uudessa Tiessä (2.4.98): "*Helsingin tuomiokapitulin päätös Antti Kylliäisen suhteen on kuohuttanut mieliä seurakunnissa. Muuan seurakuntalainen erosi kirkosta ja kirjoitti perusteluksi: 'Kylliäinen jäi, minä lähden'.*" Näkisin, että tämä on Raamattuun ja omaantuntoon sidotun uskovan ainoa oikea ratkaisu. Kyseinen uskova ei voinut sovittaa lammastarhaa yhteen susitarhan kanssa, ja teki rehellisenä miehenä johtopäätökset.

Nämä kaikki aikamme ilmiöt, jotka valheellisesti jäljittelevät tuhatvuotista valtakuntaa, kertovat vakuuttavaa kieltään: Lähestymme lopun ajan täyttä luopumusta ja pimeyttä ([2 Tess.2](#)). Lähestymme Antikristuksen aikaa, jonka Kristus on "tuhoava tulemuksensa ilmestyksellä" ([2 Tess.2:8](#)) ja tullessaan perustava oikean tuhatvuotisen valtakunnan.

Ne jotka näkevät ajassamme tuhatvuotisen valtakunnan, ovat täysin sokaistuneita todellista Kristuksen valtakuntaa edeltävien merkkien suhteen. Tuhatvuotisen valtakunnan "aattona" on epäusko vallitsevana, uskovia on varsin vähän. Jeesus sanoo: "*Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?*" [Luuk.18:8](#)). Herran omien tulee tarkata aikain merkkejä ja tehdä niistä johtopäätökset. Jumalan tahto ei ole, että Hänen laumansa olisi lopun aikanaan hajalla, sillä jokainen yksinäinen lammas on helppo saalis sudelle. Lopun ajan uskovilla ei ole varaa jäädä susitarhaan, mutta ei myöskään varaa jäädä vaille oikean lammastarhan suojaa. **Siis kaikki Suomen uudestisyntyneet uskovat: liittykäämme yhteen - Sanan pohjalla!**

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 7-8/1998

